

4. søndag efter trinitatis

Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen

Sådan slutter Jesus dagens læsning fra Bjergprædikenen i Matthæusevangeliet.

”Så vær da fuldkomne”. Men ingen er jo fuldkomne. Det er vel netop pointen i kristentroen?

Jesu forkyndelse, liv, død og opstandelse er vel netop et håb for alle os ufuldkomne? Os, som stavrer afsted og let falder over egne ben, som støder os på hinanden og mærkes af livet.

Vi er ikke fuldkomne, og kan vel heller ikke forvente at blive det? Det kræver vel ikke megen selvindsigt at vide sig ufuldkommen? Erfaringerne fra dagligdagen fortæller os det.

☩

Hvorfor siger Jesus så, at vi skal være fuldkomne?

Fordi evangeliet udover at sætte os på plads giver os en plads, en opgave, sætter en fordring til os og rejser et håb i livet.

Jesus vil med sin forkyndelse have os til at vende om, både i forhold til, hvad vi tænker, og hvad vi gør.

Jesus vil, at vi ikke kun slår armene opgivende ud til siden og slår os til tåls med vores egen ufuldkommenhed.

Vi skal ikke bare stå og glo i vores ufuldkommenhed, forlige os med den.

Nok så ufuldkomne skal vi stadigvæk elske Gud og vores næste.

Og elske, understreger Jesus, ikke kun dem, man kan forvente vi står i en tæt relation til. Kærligheden til vores nære, familien og vennerne er forventelig, om end også ofte kompleks. Men nej, siger Jesus, vi skal elske også vores fjende, ligesom vi skal vende den anden kind til.

☩

Men stadigvæk, hvorfor bruger Jesus ordet fuldkomne, og siger til os, at vi skal være fuldkomne? Kunne han ikke nøjes med at sige, at vi skal være halv eller trekvart fuldkomne.

Nej.

Jesus tænker ikke på, at vi skal være perfekte, når han fordrer vi skal være fuldkomne. Det ufuldstændige og tvetydige ved os har han et skarpt blik for.

Jesus forstår det fuldkomne, som det, at vi skal tilstræbe at være standhaftige og udholdende.

¤

Apostlen Paulus taler også et sted om det fuldkomne, da han i sit brev til menigheden i Korinth skriver, at kærligheden ophører aldrig, men profetiske gaver, tungetale, kundskab, det skal alt sammen forsvinde, fordi vi kun erkender stykkevist. Men tilføjer Paulus så, det stykkevise skal forsvinde og det fuldkomne komme.

Det modsatte af det fuldkomne er altså det stykkevise, det delte. Det usammenhængende og ikke helstøbte.

Igen, det stykkevise, ufuldkomne liv kender vi til. Vi mennesker tænker stykkevist og er også ofte bedre til at se manglerne hos andre end os selv, ser splinten i andres øjne og ikke bjælken i vores eget. Vores manglende selvindsigt afslører så ofte vores stykkevise tankegang.

Paulus understreger da også, at det fuldkomne ikke udspringer af vi mennesker selv, men det er ikke det samme som at det fuldkomne ikke findes.

Eftersom Gud er kærlighed, og han møder os med sin kærlighed og netop denne kærlighedens ånd, så giver det netop også mening at tale om det fuldkomne og om det, der skal komme.

Vi skal som Guds elskede her i den stykkevise og delte verden ligefrem søge det fuldkomne.

¤

Vær barmhjertig ligesom jeres himmelsk far er barmhjertig, siger Jesus et andet sted(Luk 6,36).

Og Paulus formaner os et sted med ordene:

I skal aflægge jer vrede, hidsighed, udvise godhed, barmhjertighed, bær over med hinanden, tilgiv hinanden og iføre jer kærligheden, som er det fuldkomne bånd.

Gud hjælpe os dertil

Amen